

עפ"ת 17401/06/15 - עאדל טויל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"ת 17401-06-15 טויל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	עאדל טויל
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. מדובר בערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה שניתנה מפי כב' השופט ש' בנג'ו ביום 28.5.15, לפיה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק הדין שניתן נגדו בהעדר.

2. להלן תמצית העובדות הדרושות:

2.1 ביום 23.12.14 קיבל המערער לידיו דו"ח בגין אי ציות לתמרור עצור המוצב בדרך בכיוון נסיעתו, בכך שלא עצר את רכבו לפני קו עצירה, בניגוד לתקנה 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

2.2 המערער הגיש בקשה להישפט ובעקבות כך הוזמן להתייצב בבית המשפט ביום 20.4.15. אלא שבמועד הדיון לא התייצב המערער ולכן נדון שלא בנוכחותו והוטל עליו קנס בסך 250 ₪.

2.3 המערער הגיש בקשה לביטול גזר הדין בטענה כי לא קיבל לידיו זימון לישיבה בפני בית המשפט.

3. בהחלטתו נשוא הערעור שבפניי קבע בית משפט קמא כי לא קיימת הצדקה להיעדרות המערער מהדיון בעניינו. סברתו של המערער כי התיק נדחה אין בה טעם ממשי המצדיק ביטול פסק הדין. נאמר כי המערער זומן כדיון ואם סבר סברה מוטעית או שגה לגבי מועד הדיון, הרי שאין בכך כדי להוות עילה לביטול פסק הדין. עוד הוסיף בית משפט קמא כי המערער לא התייחס לסיכויי הגנתו ולא הראה כי אילו

נוהל ההליך, תוצאתו היתה שונה. משכך, הרי שלא מתקיים גם חשש לעיוות דין. לאור זאת, דחה בית משפט קמא את הבקשה לביטול פסק הדין. מכאן הערעור שבפניי.

4. דין הערעור להידחות.

המסגרת הנורמטיבית של הדיון מעוגנת בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, המקים שתי עילות לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם - האחת, מקום שבו משפט נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם לדיון והאחרת קמה מקום שביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

5. המערער לא הצביע על כל סיבה שיש בה כדי להצדיק אי התייצבותו לדיון שנקבע בעניינו. סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי מורה כי נאשם שהוזמן ולא התייצב לבית המשפט, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום אלא אם התייצב סנגור מטעמו. תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974 קובעת חזקת מסירה לפיה רואים את ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

בעניינו, הוצג אישור מסירה מיום 26.2.15 אשר לא נדרש על ידי המערער. הואיל והלה לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו, מתקיימת לגביו חזקת המסירה. יתרה מזאת, בסעיף 15 לבקשה לביטול פסק הדין, ציין המערער כי אי התייצבותו היתה מחמת סיבה מוצדקת הנעוצה בכך שסבר שהתיק נדחה. טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם טענתו כי לא קיבל את הזימון לידיו. בצדק ציין בית משפט קמא כי טעות במועד הדיון והימנעות מהתייצבות מחמת בלבול, אין בהם כדי להצדיק ביטול פסק דין שניתן בהעדר. עמד על כך בית המשפט העליון במספר רב של הזדמנויות. כך למשל בבר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל פ"ד לט(3), 279 נאמר כי:

"מקרי אי ההתייצבות הם רבים מדי בכדי שטענת השכחה כפשוטה תהפוך לעילה מספקת לביטולו של פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי התייצבותו... זכותו של הנאשם ליומו בבית המשפט שרירה וקיימת אך איני סבור כי קופחה במקרה דנן מאחר והיא אינה זכות אבסולוטית ויכול והתנהגותו של הנאשם תותיר את בית המשפט ללא ברירה ויצטרכו לדון בעניינו גם בהעדרו, והמחוקק אף צפה מערכת נסיבות כאמור מראש... משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסנגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך כי משפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרו וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט, עומס נוסף שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף הענין. מי ששכח, ישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לענין ההליכים המשפטיים

שנפתחו נגדו".

ראו גם רע"פ 5377/03 ג'מאל נ' מדינת ישראל (29.6.2003) ורע"פ 1733/04 אל עובר נ' מדינת ישראל (23.2.2004) ורע"פ 3490/09 גל נ' מדינת ישראל (4.5.2009).

6. אף החשש לעיוות דין אינו מתקיים בענייננו. לא זו בלבד שהמערער לא הצביע על סיכויי הגנה טובים וראויים אלא שעיון בדברים שנרשמו מפיו במועד רישום הדו"ח מלמד כי כל שהיה לו לומר הוא שלא ראה את התמרור. בכל מקרה, בהעדר כל התייחסות לסיכויי ההגנה, אין מקום לקבוע כי סיכויים אלה טובים וכי הותרת פסק הדין על כנו עלולה לגרום למערער עיוות דין.

7. לאור הנימוקים שפורטו לעיל, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, בהעדר הצדדים.